

помагане на разноситѣ по отивание и връщание. Но това може да направятъ само сърбитѣ, които много повече разбираха значението на този I Все-соколски хърватски съборъ, който нѣма за цѣль само физическото развитие на славянитѣ, но взаимното опознаване, задружно работене за постигането на славянската соколска конфедерация, която пъкъ ще бѣде гранитния камъкъ, о който ще се разбиятъ неприятелитѣ на славянството.

А какво направиха нашитѣ въ България? Нищо. То даже не се интересуваха отъ заминаването на юнацитѣ въ Загребъ, а камо ли да помогнатъ. А ето единъ случай! . . .

Нѣщо повече: въ единъ отъ полковетѣ у насъ бѣха попаднали 4—5 души юнаци. Началника на частята въ тоя градъ разрѣши на въпроснитѣ да участвуватъ на тоя съборъ и тѣ се отправиха за София. Обаче за очудване на всички ни, когато се заминаваше отъ софийската гара, управляющия военното министерство генералъ-майоръ Р. Димитриевъ отмѣня дадената заповѣдь отъ началника на частята и запретява на юнацитѣ-войници да заминатъ за екскурзията. Юнацитѣ-войници ги снеха на гарата отъ вагона, а другаритѣ имъ заминаха, изпроводени отъ тѣхъ съ сълзи на очи. Това само у насъ може да стане! . . .

Какво става въ това врѣме въ Бѣлградъ? Отиваме въ залата на „Душанъ Силни“ и какво виждаме, мислите? Виждаме офицери и войници, които снематъ военната униформа и нахлуватъ юнашката, и то съ съгласието на началството и правителството. Самия имъ пъкъ прѣдседателъ е началникъ на историческото отдѣление при генералния щабъ, уредникъ на в. „Ратникъ“ генералъ-